

Sygn. akt V CO 17/18

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa M. P. (P.)

przeciwko N. P.

o rozwód,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 29 stycznia 2018 r.,

wniosku Sądu Okręgowego w K. o oznaczenie sądu właściwego

do rozpoznania sprawy o sygn. akt XVII C [...],

oddala wniosek.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 45 k.p.c. Sąd Najwyższy oznacza Sąd, przed który należy wytoczyć powództwo, jeżeli na podstawie okoliczności sprawy nie można ustalić właściwości miejscowej.

Właściwość miejscową w sprawach o rozwód określa art. 41 k.p.c. Przepis ten stanowi, że powództwo ze stosunku małżeństwa wytacza się wyłącznie przed sąd, w którego okręgu małżonkowie mieli ostatnie miejsce zamieszkania, jeżeli choć jedno z nich w okręgu tym jeszcze ma miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu. Z braku takiej podstawy wyłącznie właściwy jest sąd miejsca zamieszkania strony pozwanej, a jeżeli i tej podstawy nie ma – sąd miejsca zamieszkania powoda. Z okoliczności sprawy wynika, że ostatnim miejscem zamieszkania stron był S., a powód ma miejsce zwykłego pobytu w D. i mieszkał tam w chwili wniesienia pozwu. Okoliczność tę potwierdzają złożone przez powoda dowody. Możliwe zatem było ustalenie właściwości miejscowej na podstawie przytoczonego przepisu. Z art. 15 § 1 k.p.c. wynika zaś, że sąd właściwy w chwili wniesienia pozwu pozostaje właściwy aż do ukończenia postępowania, choćby podstawy właściwości zmieniły się w toku sprawy.

W tej sytuacji wniosek do Sądu Najwyższego o orzeczenie na podstawie art. 45 k.p.c. należało oddalić.